

OTRAIS MISIJAS CEĻOJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 16, Rm 3:28, Gal 2:16, Apd 17, 1kor 1:23, Apd 18:1–10.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Kungs naktī Pāvilam parādībā sacīja: ‘Nebīsties! Runā un neklusē, jo es esmu ar tevi. Nevieni netiks klāt, lai nodarītu tev ļaunu, jo man šajā pilsētā ir daudz ļaužu’” (Apd 18:9, 10).

Antiohijā Pāvils un Barnaba bija izauklējuši draudzi un iesaistījušies tālākā evaņģelizācijas darbā. Šī izskatījās pēc pēdējās reizes, kad viņi strādāja kopā, jo asa nevienprātība bija viņus izšķīrusi. Iemesls Pāvila un Barnabas nesaskaņām bija Marks, Barnabas brālēns (Kol 4:10). Kad Pāvils aicināja Barnabu atgriezties uz tām vietām, kur viņi bija nesuši evaņģēliju iepriekšējā ceļojuma laikā, Barnaba gribēja ņemt savu brālēnu līdzi, bet Pāvils nepiekrita Marka pagātnes kļūdas dēļ (Apd 13:13). Pāvila un Barnabas šķiršanās tomēr tika pārvērsta par svētību, jo, sadalot savas pūles, viņi varēja aptvert plašāku apgabalu, nekā sākumā bija plānojuši. Barnaba ņēma līdzi Marku un atgriezās Kiprā, Barnabas dzimtajā zemē (Apd 4:36). Pāvils, uzaicinājis Silu viņam pievienoties, devās cauri Sirijai un Kilikijai, stiprinot turienes draudzes. Pirms pirmās ierašanās Antiohijā Pāvils bija pavadījis vairākus gadus Tarsā (Apd 9:30, 11:25, 26). Tagad viņam bija iespēja atkal apciemot draudzes, ko viņš tur bija nodibinājis. Bet Dieva plāns viņam bija daudz lielāks, nekā Pāvils sākumā domāja.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. septembrī.

Atgriešanās Listrā

Lūkas izvēlētie notikumi gandrīz taisnā ceļā aizved Pāvilu uz Derbi un Listru. Vienīgais, ko viņš pasaka par Sīriju un Kilikiju, ir tas, ka Pāvils devās cauri šiem reģioniem, stiprinādams draudzes (Apd 15:41).

Izlasi Apd 16:1–13. Ko Pāvila rīcība šeit māca mums par to, cik viņš bija iejūtīgs, cenšoties aizsniegt citus? _____

Lai gan Timoteja tēvs bija pagāns, viņa māte bija jūdu kristiete. Kaut arī Timotejs nebija apgraizīts, viņš zināja Rakstus no bērnības (2Tim 3:15), kas ietver arī to, ka viņš bija dievbijīgs cilvēks. Kā kristietis viņš jau bija guvis cieņu un visu vietējo ticīgo apbrīnu.

Tā kā jūdi drīzāk atzina piederību jūdīem no mātes puses nekā no tēva, Timotejs bija jūds. Viņš nebija apgraizīts astotajā dienā pēc dzimšanas -- iespējams, tāpēc, ka viņa tēvs grieķis uzskatīja apgraizīšanu par barbarisku.

Gribēdams, lai Timotejs ir viņa līdzstrādnieks un zinot to, ka kā neapgraizītam jūdam viņam būs aizliegts ieiet jūdu sinagogās, piedzīvojot atkrišanas apsūdzību, Pāvils bija viņu apgraizījis. Pāvila motivācija, to darot, tāpēc bija pilnīgi praktiska un to nevajadzētu uzskatīt kā pretrunu viņa sludinātajam evaņģēlijam.

Pēc to vietu apciemošanas, kur viņš bija bijis sava pirmā ceļojuma laikā, Pāvils nolēma doties uz dienvidrietumiem, iespējams, uz Efesu, provinci Āzijā, bet Svētais Gars viņu no tā atturēja. Tad viņš devās uz ziemeļiem, mēģinot nokļūt Bitīnijā, bet atkal nepateiktā veidā Gars viņu atturēja no došanās turp. Tā kā viņš jau bija izgājis cauri Mīsijai, Pāvila vienīgā izvēles iespēja bija doties uz rietumiem uz jūras ostu Troādu, no kurienes viņš varētu ar kuģi doties daudzos virzienos.

Tomēr nakts atklāsmē Dievs viņam parādīja, ka viņam jādodas pāri Egejas jūrai uz Maķedoniju. Kad viņa biedri uzzināja par atklāsmi, viņi secināja, ka Dievs patiešām ir aicinājis viņus līdzdalīt evaņģēliju maķedoniešiem.

Padomājiet, kāpēc Pāvils apgraizīja Timoteju. Ko tas var mums mācīt par labprātību darīt noteiktas lietas, kurām mēs ne vienmēr piekrītam vai kuras neuzskatām par vajadzīgām, bet kas kalpo kādam augstākam mērķim? _____

Filipos

Esot Maķedonijā, Pāvils un viņa biedri aizceļoja uz Filipiem, kur viņi nodibināja pirmo kristīgo draudzi Eiropā.

Izlasi Apd 16:11–24. Uz kuriem misionāri devās sabatā un kāpēc? Kas beigās ar viņiem tur notika? _____

_____

Vienmēr, kad Pāvils ieradās kādā pilsētā, viņa ieradums bija sabatā doties uz sinagogu, lai liecinātu jūdiem (Apd 13:14, 42, 44, 17:1, 2, 18:4). Tas, ka viņš Filipos kopā ar savu grupu un dažām sievietēm, kas bija gan jūdu, gan pagānu izcelsmes ticīgās, devās uz upmalu, lai pielūgtu Dievu, iespējams, norāda uz to, ka pilsētā nebija sinagogas. Tas ir nozīmīgi tāpēc, ka Pāvils negāja uz jūdu sinagogām sabatos tikai tāpēc, lai nestu evaņģēliju, bet arī tāpēc, ka tā bija viņa pielūgsmes diena.

Izlasi Apd 16:25–34. Pārskati stāstu par cietumsarga atgriešanos. Kas viņam bija vajadzīgs, lai tiktu glābts? _____

_____

Pāvila un Sīlas atbilde uz cietumsarga jautājumu ir pilnīgā saskaņā ar evaņģēliju, jo glābšana notiek pilnībā caur ticību Jēzum (Rm 3:28, Gal 2:16). Bet no šīs epizodes mēs tomēr nevaram secināt, ka ticība Jēzum ir vienīgais, kas nepieciešams, lai cilvēks tiktu kristīts, nesaņemot pienācīgas doktrināras un praktiskas pamācības.

Ko mēs zinām par cietumsargu? Vai viņš bija jūds vai jaunatgriezts jūds? Jebkurā gadījumā viņam bija nepieciešama ticība Jēzum kā Kungam un Glābējam. Ja nu viņš bija pagāns, kas jau zināja par Dievu un pielūdza Viņu, kā Kornēlijs, Lidija (Apd 16:14) un vairāki citi, kas minēti Apustuļu darbos? Varbūt viņš jau iepriekš bija apmeklējis Pāvila evaņģelizācijas sanāksmes pilsētā? Lai arī kā tas bija, ziņojuma īso pierakstu nevajadzētu izmantot kā attaisnojumu sasteigtām kristībām.

Izlasi Apd 16:31–34. Ko tas mums māca par to, cik pilnīgs un pietiekams ir Kristus upuris mūsu labā? Kā mēs varam mācīties dienu no dienas dusēt pārliecībā par to, ka Kristus taisnība aplāj mūs kā mūsu vienīgā glābšanas cerība? _____

_____

Tesalonīke un Beroja

Kad Pāvils un Sīla tika atbrīvoti no cietuma, misionāri devās prom no Filipiem (Apd 16:35–40). Pāvils un viņa biedri devās taisnā ceļā uz Tesalonīki, Maķedonijas galvaspilsētu.

Izlasi Apd 17:1–9. Kā Tesalonīkes jūdi reaģēja uz Pāvila veiksmīgo sludināšanu pagānu vidū?

Atkal mēs redzam, ka Pāvils meklē sinagogu, kur viņš varētu līdzdalīt evaņģēliju. Pāvila vēsts pārliecināja daudzus dievbijīgus grieķus un ne mazums sabiedrībā pazīstamu sieviešu. Tas, ka šie jaunatgrieztie “pievienojās Pāvilam un Sīlam” (Apd 17:4), šķiet, nozīmē, ka viņi bija izveidojuši atsevišķu grupu un satikās ārpus sinagogas, iespējams, Jasona mājās.

Greisirdības mudināti, viņu pretinieki uzsāka sacelšanos. Viņu nodoms bija vest Pāvilu un Sīlu – Timotejs šeit nav pieminēts – pilsētas sapulces priekšā un viņus apsūdzēt. Tā kā viņi nevarēja atrast misionārus, pats Jasons un daži citi jaunie ticīgie tika aizvilkti pie vietējās varas ar apsūdzību, ka viņi devuši patvērumu politiskiem aģitatoriem.

Izlasi Apd 17:10–15. Kāda bija Berojas jūdu reakcija, salīdzinot ar Tesalonīki? _____

Jēdziens “eugenēs” (Apd 17:11) sākotnēji nozīmēja “labi piedzimis” vai “piedzimis dižcil-tīgs”, bet vēlāk ieguva vispārīgu nozīmi “labprātīga” attieksme, kāda tam visdrīzāk ir arī šajā gadījumā. Jūdi no Berojas tiek slavēti nevis vienkārši tāpēc, ka viņi piekrita Pāvilam un Sīlam, bet arī tāpēc, ka viņi ik dienas labprātīgi pētīja Rakstus, lai pārliecinātos, ka misionāriem taisnība. Tikai emocionāla atsaukšanās evaņģēlijam bez intelektuālas pārliecības mēdz būt virspusēja un īslaicīga.

Tomēr visai drīz vajāšanas pārtrauca Pāvila ražīgo kalpošanu Berojā, liekot viņam doties tālāk uz dienvidiem, uz Atēnām.

Kad tu pēdējo reizi čakli pētīji Rakstus, lai uzzinātu, “vai tiešām tā ir” (lai arī kas tas būtu)?

Pāvils Atēnās

Atēnas, senās Grieķijas intelektuālais centrs, bija burtiska elku kalpības citadele. Marmora statujas, kas ainoja cilvēkus un dievus, bija atrodamas visur, īpaši pie ieejas agorā (laukums, kur notika publiskas sanāksmes), kas bija pilsētas dzīves centrs. Pāvils bija tik satriekts par izplatīto elkdievību, ka viņš izmainīja savu parasto ieradumu doties vispirms uz sinagogu un pieņēma divkāršu darbības plānu: viņš reizi nedēļā diskutēja sinagogā ar jūdiem un ticīgajiem pagāniem, bet katru dienu publiskajā laukumā ar grieķiem (sk. Apd 17:15–22).

Tā kā atēnieši vienmēr bija gatavi dzirdēt kaut ko jaunu, daži filosofi parādīja interesi par Pāvila mācību un uzaicināja viņu uzrunāt Areopagu, pilsētas augsto tiesu. Savā runā Pāvils necitēja Rakstus un neatsaucās uz Dieva rīcību ar Israēlu vēsturē, kā viņš to bija darījis jūdu priekšā (salīdzini ar Apd 13:16–41). Šī metode viņa klausītājiem neko daudz neizteiktu. Tā vietā viņš atklāja dažas svarīgas Bībeles patiesības tādā veidā, ko izglītoti pagāni varēja saprast.

Izlasi Apd 17:22–31. Kādas lielas patiesības par Dievu, glābšanas plānu, vēsturi un cilvēci viņš sludināja šiem ļaudīm? _____

_____

_____

Lielākā daļa Pāvila vārdu šai izglītotajai pagānu auditorijai, kurai bija lielā mērā izkropļoti uzskati par Dievu, izklausījās smieklīgi. Mēs nezinām, kā Pāvils bija nolēmis noslēgt savu vēsti, jo šķiet, ka viņš tika pārtraukts tajā brīdī, kad viņš pieminēja Dieva tiesu pasaulē (Apd 17:31). Šis uzskats bija konfliktā ar diviem grieķu konceptiem: (1) ka Dievs ir pilnībā transcendentāls un neiesaistās nekādās pasaules lietās un cilvēku rūpēs; (2) kad cilvēks nomirst, nevar būt nekādas augšāmcelšanās. Tas palīdz izskaidrot, kāpēc evaņģēlijs grieķiem bija muļķība (1kor 1:23) un kāpēc Atēnās bija mazs atgriezušos skaits.

Tomēr starp tiem, kas sāka ticēt, bija daži no visietekmīgākajiem cilvēkiem Atēnu sabiedrībā, tādi kā Dionīsijs, Areopaga loceklis, un Damarida, kuras vārda pieminēšana norāda, ka viņai bija stāvoklis sabiedrībā – iespējams, ka arī viņa bija tiesas locekle (Apd 17:34).

Pāvila atšķirīgā izturēšanās Areopaga priekšā parāda, ka viņš apzinājās sociālās un kultūras atšķirības. Viņš pat citēja pagānu dzejnieku (Apd 17:28), lai ilustrētu savu domu. Ko tam vajadzētu mums mācīt par to, kā mēs varam izmantot dažādas metodes, lai aizsniegtu dažādus cilvēkus? _____

_____

_____

Pāvils Korintā

Apd 18:1–11 stāsta par Pāvila piedzīvoto Korintā, kur viņš palika pusotru gadu. Akils un Priskilla kļuva par Pāvila draugiem uz mūžu (Rm 16:3, 2Tim 4:19). Ziņojums ietver to, ka viņi jau bija kristieši, kad ieradās Korintā, iespējams tāpēc, ka imperators Klaudijs bija izsūtījis jūdus no Romas. Romiešu vēsturnieks Svetonijs, šķiet, norāda, ka izsūtīšana notika sakarā ar nemieriem jūdu kopienā, kas bija saistīti ar vārdu “Kristus” (Claudius 25.4), kas, iespējams, bija vietējo jūdu ticīgo evaņģēlija sludināšanas rezultāts. Tādējādi ir iespējams, ka Akils un Priskilla paši bija iesaistīti tādās aktivitātēs. Jebkurā gadījumā, Pāvils un viņa jaunie draugi ne tikai bija vienā ticībā un ar vienādu jūdisko izcelsmi, bet viņiem bija arī vienāds amats.

Izlasi Apd 18:4–17. Kāds bija rezultāts Pāvila misijas aktivitātēm Korintā? _____

Kad no Maķedonijas ieradās Sīla un Timotejs, viņi atveda sev līdzīgu finansiālu atbalstu no turienes draudzēm (2kor 11:8, 9), kas ļāva Pāvilam pilnībā nodoties sludināšanai. Pāvila darbības politika kalpošanas laikā bija nopelnīt pašam sev iztiku, lai gan viņš arī mācīja “tiem, kas sludina evaņģēliju, – dzīvot no evaņģēlija” (1kor 9:14).

Neskatoties uz jūdu spēcīgo pretestību Pāvila vēstij, sāka ticēt daži jūdi, kā arī daži dievbijīgie pagāni. Starp tiem, kas atgriezās, bija sinagogas vadītājs Krisps un viss viņa nams. Arī daudzi korintieši ticēja un tika kristīti. Situācija starp jūdiem tomēr bija drīzāk saspringta, kā to parāda sekojošā epizode (Apd 18:12–17), un Pāvils, iespējams, plānoja drīz atstāt Korintu, bet nakts atklāsmē viņš saņēma dievišķu iedrošinājumu turpināt iesākto (Apd 18:9–11).

Dodoties atpakaļ uz Antiohiju, Pāvils ņēma līdzīgu Akilu un Priskillu un atstāja viņus Efesā, kur viņš pavadīja dažas dienas pirms došanās tālāk. Atrodoties tur, viņam bija iespēja sludināt vietējiem jūdiem sinagogā, kuru pozitīvā reakcija lika izteikt viņiem solījumu, ka, ja Dievs būs labprātīgs, viņš atgriezīsies (Apd 18:18–21). Tas notika nākamā ceļojuma laikā.

Pāvilam, kas bija vilies par to, kā viņš tika uzņemts, bija nepieciešams iedrošinājums no Kunga attiecībā uz šeit esošo dvēseļu glābšanu. Ko Kunga vārdi viņam (Apd 18:10) saka mums, kad mēs reizēm jūtamies līdzīgi Pāvilam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Tiem, kas mūsdienās māca nepopulāras patiesības, nav jākļūst mazdūšīgiem, ja reizēm ir jāsastopas ar nelabvēlīgu uzņemšanu pat no to puses, kas saucas kristieši, kā tas notika ar Pāvilu un viņa darbabiedriem pie ļaudīm, kuru vidū tie darbojās. Krusta vēstnešiem jāapbruņojas ar modrību un, ticībā lūdzot, drosmīgi jāiet uz priekšu, vienmēr rīkojoties Jēzus vārdā.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 230. lpp.)

“Ja šīs Zemes vēstures beidzamajās dienās tie, kam sludina pārbaudošās atziņas, sekotu berojēju piemēram, ik dienas meklējot Rakstos un salīdzinot viņiem sniegtās vēstis ar Dieva Vārdu, tad tur, kur šodien ir samērā maz, būtu daudz vairāk Dieva likumu priekšrakstiem uzticīgo cilvēku. [...] Visus tiesās saskaņā ar tiem piedāvāto gaismu. Kungs sūta savus pārstāvjus ar pestīšanas vēsti, un tie, kas to dzird, kļūst atbildīgi par to, kā būs izturējušies pret Viņa kalpu teiktajiem vārdiem. Kas nopietni meklēs patiesību, tie sniegtās atziņas vienmēr rūpīgi pārbaudīs ar Rakstiem.” (232. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pirmdienas pētījuma pēdējās rindkopas kontekstā pārrunājiet šāda apgalvojuma nozīmi: “Ir vajadzīga daudz pamatīgāka sagatavošanās no kristību kandidātu puses. [...] Kristīgās dzīves principiem ir jābūt skaidri atklātiem tiem, kas no jauna pievēršas patiesībai.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj. 91., 92. lpp.)

2. Pakavējieties vairāk pie trešdienas pēdējā jautājuma. Kā mēs kā draudze varam parādīt tādu pašu izpratni par kultūras atšķirībām, kāda bija Pāvilam, un tādu pašu labprātību satikt cilvēkus tur, kur viņi atrodas, nepakļaujot kompromisiem evaņģēliju vai savu reliģisko identitāti?

3. Izlasī Apd 17:32–34. Ko mēs varam mācīties no trim reakcijām, ar kādām tika uzņemta Pāvila vēsts Atēnās? (1) Daži smējās. Viņus uzjautrināja šī divainā jūda dedzīgā nopietnība. Ir iespējams jokoties par dzīvi, bet tie, kas to dara, atklās, ka tas, kas ir sācies kā komēdija, noslēgsies kā traģēdija. (2) Daži atlika savu lēmumu. Visbīstamākās no visām dienām ir tās, kad cilvēks atklāj, cik viegli ir runāt par rītdienu. (3) Daži ticēja. Gudrs vīrs zina, ka tikai muļķis atmetīs Dieva piedāvājumu.” (William Barclay, *The Acts of the Apostles*, rev. ed. (Philadelphia: Westminster, 1976), 133. lpp.)

4. Lai pateiktu atēniešiem savu domu, Pāvils patiesībā citēja pagānu rakstnieku (Apd 17:28). Ko tas mums stāsta, kā reizēm šādu avotu izmantošana var būt noderīga? Tomēr kādas pastāv arī briesmas?